

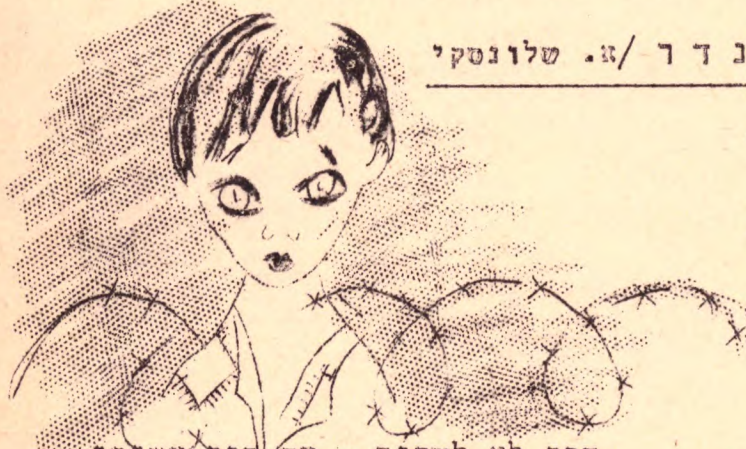

עתון התשובה
 גבעתיים
 שנת 1956 מס' 207

יום שני 4.4.56

לזכר לוחמים "מארץ החמר עד ירכתי כפורים"

נ ד ר / א. שלונסקי

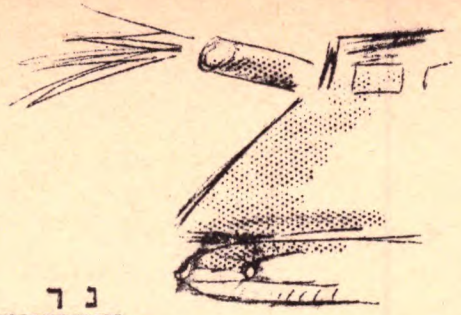

על דעה עיני שראו את השכול
 ועמסו זעקות על לבי השחוח,
 על דעה רחמי שהורוני למחול
 עד באו ימים שאימו מלסלוח.
 נדרתי הנדד: לזכור את הכל
 לזכור ודבר לא לשכוח;

דבר לא לשכוח - עד דור עשירי
 עד שוך עלבוני עד כלם עד כלהם
 עד יכולו כל שבטי מוסרי...
 קונם אם לבוקר אחזור לסורי
 ומאום לז' אלמד גם הפעם.

1307 1443

נ ר ל מ ו ר ד י ה ג ט א ו ת

לפני מספר שבועות מלאו י"ג שנים לזכרם של אלו שלא הגיעו ארצה ושהרימו את נס מרד הגטאות. י"ג שנים אשר לא תשכחנה לעולם, לעם היהודי בכל התפוצות. שישה מליון יהודים נשרפו, ונסבחו חיים ורבים אחרים נושאים כיום על גופם אותות זכר לימים טרופים אלה.

מלחמת העולם השנייה מקפלת בתוכה הסטוריה קצרה אך יריעה רחבה היא זאת. לא רבים מן המתים השלימו עם המות; ויש אשר הרימו את דגל המרד אל-על ונלחמו פנים אל פנים עם האויב, - ואף הפליאו מכתם בו.

כבכל שנה בשנה בתאריך זה, מתרכז המון העם בשלוש נקודות על המפה: ביער - הקדוש ים, בקבוץ יד-מרדכי (על שם מרדכי אנילביץ' ממרימי נס המרד) ובקבוץ לוחמי-הגטאות (על שם הלוחמים).

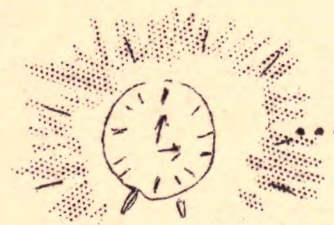
הדרך אל לוחמי הגטאות רצופה היתה לשובים רבים אך לכלה היה אותו יום, אפור. הפדיונים הראו גבורתם בכל פינות הארץ. דוקא ביום זה הוא האקוודוקס בכתובת "מן המדורה נשאנו אש", ומפת ארץ ישראל אף היא בערה וזהרה בעמק קטן אשר פני הקבוץ צופים אליו. רבים רבים באו להתיחד ביום זה עם קרוביהם - בני העם היהודי.

מעללי הברמנים הוצגו בתערוכות שונות.

כאשר עובר אתה ולפניך מתגלים מראות הזועה, לעולם לא תוכל להטלים כי יד אנוס עטתה כל זאת. אנשים רבים דוכאו, ובטלו ישותם למראה החיה הנאמית ורבים אבדו את עמם ולקחו להם כמסוה "אלוהים אחרים". כן הוצגה תערוכת תמונות מחיי הגטאות וזו, שקפה לעיניך במובן הציורי את הסבל, הרעב, והדכאון, שטרור ובכל פינות אירופה.

כאשר עזבת את לוחמי-הגטאות רחשו בלבי רגשות מעורבים של הגבורה והדכאון. אכן יש מי שילחם על כבודו, גם בארצות בו מדכאים אותו. אף מדינת ישראל היא המסך למלחמת היהודים באויביהם.

בתיה.

... ב ק צ ב ה ז מ ן ...

שבת נעורים

בחברה

- * נערך ערב השואה והמרי שהיה רב רוטם ומשמעות. היה זה ערב תרבותי ראשון אחרי שבועות רבים של חוסר פעולה תרבותית כן חגגנו את יום העצמאות - מלאות שמונה שנים למדינתנו.
- * נערך ערב "עלומים" בע"פ שאוירה נעימה שרה בו. (בהזדמנות זו אנו נפרדים מאסתר
- * כחה י' פתחה במבצע גיוס לספור פני מחנה "צריפים זירה".
שכבה בינאית
- * נערך חידון פעמונים, ומחנוך שבת של יום במהדריץ -
שכבה עלירה
- * נערכה מטילבת יום - העצמאות שהיתה מוצלחת מאד.

ע ל ה מ ע ב ר ה

בחור מדריכה יש לי הרבה לספור על המעברה אך אינני יודעת במה להתחיל. יצאתי להדריך עם מרץ ורצון, בידי צרור חוברות שקבלתי בסמינר וכך פנקס ושימות ובו מצוות של "עשה ואל תעשה" מקרים מסוימים של הילד ובאיזה אמצעים לנקוט. בקצור לכל מחלה היתה לי דיאגנוזה וכך גם הרפואה. אך הגעתי למעברה ונשתחו פני הדברים. הרחוב הוא מעין שוק ובו מוכרים הכל למן כבש שעורו הוסר ממנו ועד למפתקים עטויים במתכונת טריפוליטנית. הסניף עצמו עומד על גבעה קטנה. הסניף מורכב מפחונים, מטמרים מוחלדים, חורים וטלאים ובפנים אורו של לוכס שופך זוהרו על כמה ספסלים צולעים, שולחן קטע וארון ובו ספריה. על הקיר עתונים שעבר עליהם כלה. זה מראה הסניף וכאן צריכה אני לעבוד.

לאט נתמלאת הסניף חיים. נכנסו ילדים מרופטי בגדים, יחפים, שערותיהם לא סרוקות מי לובש מעילו של אבא ומכנסי המעיל אין לו. והנערות את כספן מוציאות על חבורות אילטטיות וזוג סנדלים זול על עקבים, לכה ומניקיור ושאר דברים קלי ערך. ואין אני מאשימה אותן על כך.

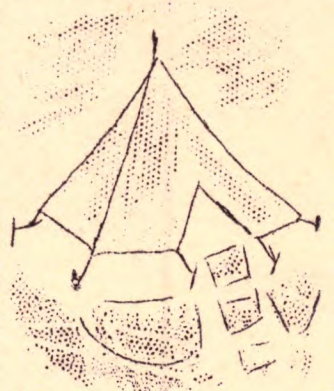
בתחילה עבדתי עם קבוצת נערות - ילדות, שש במספר. אסתר, אחת מהן, ילדונה צנומה אך פקחית - עיניים סקרניות וכל גופה קפיץ. רק לוקוד רצתה אך לשמוע ספורים לא. וכך כולן, היו כאלה שעיניהם נובות להן כמו - חקוה, האבא חולה והאם עובדת וחקוה במקום האם היא. אלה הן ילדות אשר הגורל המר להן ואותן אפשר אולי להחיות.

כך הכרתי בנות מבורות בגילי אשר אותן כבר אי אפשר לחנך לחנועה. אמנם הן באות לסניף ורוקדות בערבי רקודים אך להם הסניף הוא מקום בלוי ופגישה עם נערים עתה מדריכה אני קבוצת בנים מגובשת אשר המדריך הקודם עזבה. אלה הם נערים קטנים וסקרניים. הם אוהבים מאד לרקוד וכל מיני משחקי ריצה וגם סמפור וחרגילי שדה. לעת עתה לא היתחלתי בשום פעולה עיונית אך הם כבר רגילים אלי. מבין הספורים הם מרוחקים לספורי אלף לילה ולילה. יכולה אני לספור להם כל הפעולה ולא יהיה די. בזה מרגילה אני אותם לשקט מעט.

ההדרכה עצמה קשה ומיאשת לפעמים יכול אתה לבוא כמה פעולות והטבה לא תחול. ובכלל אני אינני באה אחת במגע, לא בקרתי בבית הוריהם, פעם בקרתי בבית הספור והמצב היה מדכא.

ולעתים אני שואלת את עצמי האמנם נצליח לחנך אותם, האמנם ישא עמלנו פרי, הנה יבואו לסניף ויהיו כמה שעות באותה וילמדו מהם חיי עמל וקומונה ואחר כך יקומו ויצאו הרחובה, ויתערבו עם האנשים...

ורדה (י')

ב ת נ ו ע ה

כיצד הכנסתי חברים לנוער - העובד

לפני זמן קצר התברכה חנועה הנוער העובד בתוספת של קבוצת בניה הבורות של משק נאות-מרדכי. בודאי חשאלו מה לנו ולנאות-מרדכי אך באם חקראו, תבינו מיד הכל.

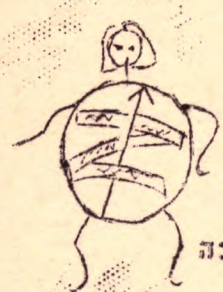
ובכן כאשר נכנסת קבוצה כגון זו, דרוש משהו כגון דוד כהן עם איזו אגדה על ילד עני ש עיניו הבריקו כאשר פגש לראשונה את חברי הנוער העובד והלך עמם לצריף וכו' וכו'. אבל מה עושים כשאין להשיג את האבא של הנוער העובד? הולכים

(המשך)

...ותיקה בחנועה זו שהספיקה אפילו לסכוח את יום הכבסה אליה, (וכחה י"ב היוטבת כאן בודאי מוכנה להעיד כי אין חברה יותר פעילה ומסורה לתנועתי - אני לא רוצה להשווץ אבל ככה זה יוצא לי).

נו, ושם במשך החכונה רבה, צריך להכין מקום לאשיות מבחוץ", היות ובח דודתי בין המצטרפים לתנועה הבעיה לא הייתה רצינית. אולם כל מה שבנו על כשרונותי התנועתיים היו כהפתעה בש בילי, לא ידעתי מאום ונסעתי כך לתומי ללא מטרה או לכל היותר להשמין קצת, וכפי שתוכחו בהמשך התאור תראו שזה היה כדאי. אתם בטח חושבים שכאן בליל הסדר הייתה ארוחה טובה אם כן, לא הייתם בנאות-מרדכי טעה שנכנסו בניה הבכורים לנוער העובד.

בכמה טרמפים הגעתי לשם ונתקבלתי בעוגות ובשמחה ע"י דודתי ושאר בני המשפחה בחחילה התביטתי (קצת) לאכול אולם במהרה גברה בי ההכרה הקבוצית שלי - שלך ובעיקר שלך - שלי, והכל בא על מקומו בקיבה עד שניתק כפתור עליון במכנסים ואז הפסקתי, מתוך צניעות. וכך נהניתי מהחיים עד אשר בערב הוזמנתי ע"י המורה של בח דודתי לסיחה קצרה. בקושי גמרתי לאכול, לבי דפק בכל כוחו, כנראה שרצה לברוח אני בהחלט מבינה אותו (על כל פנים ברור לי שהוא לא נשאר במקומו). הגעתי למורה ועשייתי עצמי כמוכנה לכל, ובדליח ברירה קבלתי על עצמי את המשימה. עלי לציין שזה לי המבצע הראשון והגדול ביותר שעשיתי למען החנועה, ועתה עם גלויי כשרונותי ודאי יזדמנו לידי עוד מבצעים כגון אלו (שם על כל פנים הלך לי בקלות רבה). תחילה חפשו בשבילי חולצה כחולה כי אני ברב פזיזותי

גילה (י"ב)

(כך בכל אופן בילפתי אותם) שכחתי להביאה. נחנו לי סמלים בשבילה וקטע משכנע להקראה ליד המיקרופון ולאחרי מ"ס חזרות הייתי מוכנה בהחלט. הטקסט החל והנה הגיע חורי, ובלי כל פחד כיאות לחברת הנוער העובד ביצעתי את תפקידי, כעת הגיע תורם של הילדים להבטיח לי אימונים ולהמשיך כמוני (אני מקוה שהרבה יותר) את דרכם בחנועה, חלקתי לכלם סמלים ולחצתי את ידיהם הרוועדות ולבסוף בצעקה אדירה (בעזרתי) ליד - המקרופון: לעבודה להגנה ולשלום נסתיים הטקסט; עתה פנו כלם לחדר-אוכל לשחף אף את הקיבה בטמאז אולםכאן נגמר הדף ולא אוכל לשחף גם אתכם (חבל).

ה - 1 ב מ א י !

מאבקם של הפועלים באמריקה (פועלי שיקאגו) ובאירופה, על זכויותיהם ל 8 שעות עבודה, נתקבל על ידי ועידת האינטרנציונל הסוציאליסטי בפאריס כאשר החליטה על 8 שעות עבודה ועל יום שבתון שנתי של כל הפועלים.

יום זה - האחד במאי נועד לסמל את זכותו של איש העמל לנופש ואת אחדותו של מעמד הפועלים במלחמתו על זכויותיו.

ועידת האינטרנציונל נחקימה בשנת 1889 והאחד במאי הוחג לראשונה בשנת 1890 מאז הוא נחוג ברוב ארצות העולם. בארץ הסוציאליזם ובארצות הדמוקרטיות העממיות האחד במאי הוא כולו חג העובדים, לעומת זה ביתר הארצות - הקפיטליסטיות, האחד במאי הוא בעיקר יום המאבק של הפועלים על זכויותיהם, מכיון שיטנם עוד פועלים אשר טרם הגיעו ליום עבודה בן 8 שעות, פועלים אשר שכרם אינו מספיק לכלכלת ביתם ורבים אפויים בכל עת לאבטלה ודעב. קשה הרבה יותר המצב בארצות הקולוניא-ליות, שם אין לפועלים אפילו אותן הזכויות שהשיגו הפועלים במערב אירופה ובאמריקה. שם הם עובדים עבודות פרך ומנוצלים כעבדים ממט. אולם זכוו כל על יום זה נטפן הרבה מדמם של הפועלים ומאבקם המעמדי עוד נמשך וימשך עד אשר יטלקו הפועלים את השלטון הקאפיטליסטי ויקימו במקומו משטר פעלים-עמלים, משטר סוציאליסטי צודק.

אחדותו ולכודו, כדי למנוע חרובן והוס, למנוע מלחמת עולם חדשה ולהביא לאנושות בשורת השלום, בשורת הסוציאליזם - בשורת האושר.

ביום זה מעמד הפועלים בישראל יצא במלוכד לבצורים למען הבטחת בטחוננו וחיי החרות של מדינתנו הצעירה.

חשמע קריאה לכל הפועלים במזרח ובמערב למען לעמוד לימיננו - כדי לעזור גם בזכותנו לבנות מדינה כמו כל עם אחראי בעולם.

ביום זה נחושה החלטתנו להגן על מדינתנו ועל קיומנה למען לבנות את מדינת ישראל חפשית וסוציאליסטית.

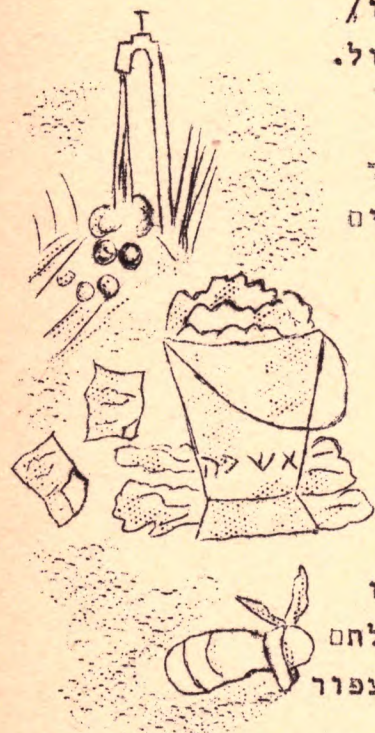
יעלו ביום זה הדגלים, יעלו ויאדימו באור השמש העולה וחזרה על אדמה חפשית וסוציאליסטית.

יעקב וידר (י"א)

לא נורא, נחגבר, בעוד שנים הכל יסתדר. זאת כל אחד מאתנו חושב לעצמו.

השעה היתה שעת ההפסקה הגדולה, הציפיים המו מאדם. חלק לקח חלק בשיחת רעים, פלוני סדר חדרו, אך אל פך האשפה העובר את הגדות לא שח לבו. "זה כבר רוח העשה" חשב לו, והנחיה לו לפח להתמלא. בינתיים אץ לו רץ לו אל הגלגלון. גלגלון גלגל הפלא / מי ראה דברים כאלה / על הדשא נע ונד לו / ועצים דרוס דוס לו / עוד סבוב ועוד גלגול / מה גדול החלול.

עזבתי את ה"מגרש" שלא היה אלא הדשא בו נראו איי אדמה חומה זעיר פה זעיר שם, אולם ליד הברז גבוה העשב עד מאד וצבעו ירוק כהה. מדי בוקר זורם לו נחל מים עם קצף השניים ומסקה את הסביבה וזוצר ביצה גדולה.

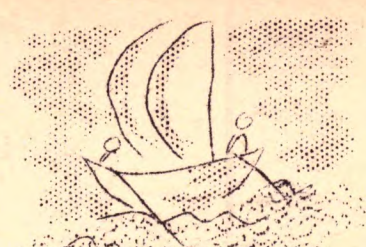
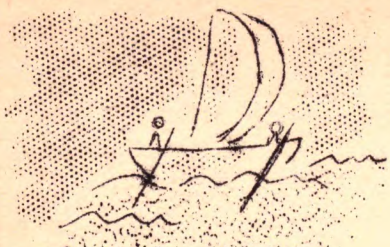
הדרך הובילתנו אל הציפיים הגדול. גינת פרחים עטרתו אך כל המראה הושחת, כאשר פגעו עיניך בכסא צולע נטול נשמה שרוח על הדשא, ולידו זרוקות בלא סדר מבשרות ומשחאות, ואף סנדל קרוע.

והשביל טום עקבה לא נראתה בו, כי אסור לדרוך עליו, לשם דריכה נשתל הדשא, עליו יהלכו חמורו של יהושוע וטוטו זייקו וכדי להבריאתם אף יאכלו את פרחי הגינה ויגלגלו עגלתם על המדשאה. אך מוזת העליזות שורה על הכל. השמש זרחה, הצפור צפצפה וההפסקה נבמרה... חבל!

כתיבנו הנוצר

... ד ג ש ק ל . . .

* אבידות ומציאות: לנמרוד אבדו הסנדלים בערב הוקודים האחרון. הסנדלים היו בלי גרביים, (הם נשארו על הרגלים). המוצא היטר מתבקט להביאם ישד לסנדלריה.
* אבדות ומציאות: אבד בחור בתור לאוטובוס. מוצאו אבו, נצו למטפחת היבניאליים. נראה לאחרונה לבוט בטלדרס, טטיריי אוכל מטבועות מספרו הטביעו חותמם בו. בעל בלוית מקורזלו שער סמני מספריים ומסוק לו נראו בו זמן רב, מראהו דומה במקצת לפדאיון. ישנן חששות כי נחטף על-ידי...! כל היודע על מקום המצאו יכוננו

ה ע ו ל י ם / ל י ו ם ה ע צ מ א ו ת

חוש חוש בלילה מתקדמת הספינה. הלילה ליל חשך אפל, אורות זרקאוי הכריטים מתרוצצים על הים, והנה, אדמה! אדמת ארץ ישראל. עיני העולים דומעות. הנה הגיעו לארץ ישראל ויעזרו בבנינה.

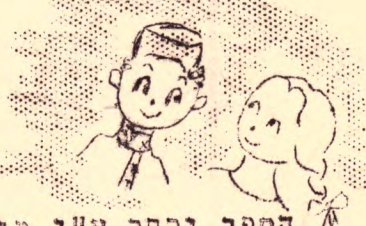
ובין העולים היה גם נער ושמו אחיטוב, בן 10 היה; רזה, שערותיו ועיניו חומות, יתום מהוריו ואחו אחיו הקטן ממנו בשלש שנים - אלי שמו. כשהאניה הגיעה לחוף חכו להם אנשי הפלמ"ח והקבוצים. העולים הועברו לחוף ומשם לישובים הקרובים ביותר. אך אחיטוב ואחיו היו עייפים מאד כי לא ישנו כל אותו הלילה והלכו לשון באחת מנקרות סלעי החוף. כל האנשים הלכו למקומם ורק אחיטוב ואחיו נשארו על חוף הים. כשהתעוררו, ראו שהם לבדם על החוף. אחיטוב לא נואס ולא בכה (כי לו היה בוכה, זה לא היה עוזרו לו), אלא החל לתכך תוכניות מה לעשות? גם אחיו לא בכה אלא ישב ושחק, לבסוף אמר אחיטוב לאחיו: "נלך, אך לא למושב או לעיר אלא לקבוץ כי ערים וכפרים יש גם בחו"ל וקבוצים אין. אין אני יודע את הדרך אך נלך לאן שיטאנו רגלינו. יש לי בתרמילי אוכל וקצת כסף". הם קמו ללכת. "בוא מהר אלי קרא אחיטוב, עוד מעט יפציע השחר ופה תעבור פלוגת אנגלים ואם ימצאונו פה יקחונו חזרה לחו"ל". אלי החיש צעדיו, בצהריים ישבו לאכול. אלי היה רעב וצמא. אוכל היה להם אך מים לא היו והם האטו בהליכתם.

כל היום לא ראו שום בית, שום ישוב אך לעת ערב ראו לפתע צור כהה מנצנץ. הם החישו צעדס וכשהתקרבו, ראו מעין בקתה משונה מאד ומבפנים שמעו קולות של גברים. "פה נלון, בוא נכנס", אמר אחיטוב והם נכנסו בזחילה דרך פתח קטן מאד, בפנים ישבו שמונה בחורים על יד מדורה ושנים הציצו דרך החורים הקטנים עם רובים מו-כנים. היו אלה פלמחניקים בעמדתם. היושבים לא הרגישו בנכנסים עד שפתח אחיטוב ואמר 'שלום עליכם בחורים'. בחורים אלה, הפנו את ראשם אל השנים הנכנסים. "מי אתם?" שאל אחד, 'עולים ששכחו על החוף' - ענו שניהם, אנו רוצים להגיע לקבוץ! אמר אחיטוב. "ברוכים הבאים, שבו אתנו ילדים", הם החיש בו על יד המדורה. אלי נרדם מיד ואחיטוב ספר במקצת את קורותיהם, ואחר נרדם אף הוא. כשהתעוררו, השמש היתה כבר במדומים. "בואו לקבוץ" אמר הקצין. הילדים קפצו ממסכבם ויצאו החוצה. בחוץ חכתה להם עגלה והם עלו חיש קל עליה. אחד הבחורים התישב על מושב העגלון והעגלה החלה נוסעת. לעת צהרים הגיעו לקבוץ והבחור הביאם לבית-הילדים, שם התרחצו, קבלו בגדים חדשים וארוחת טובה והלכו לשחק בחצר בפנים קורנח מאושר.

רונני, כתה ה'

ס ו ף

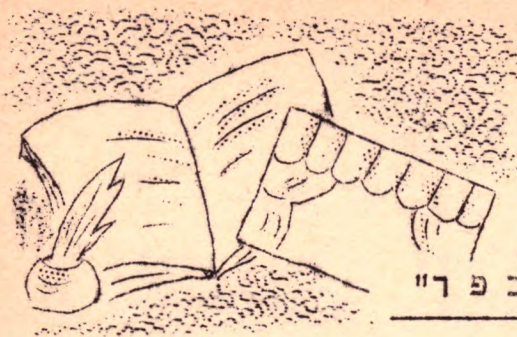

"הכתה של י" מאת: פ.ויגדורובה.

הספר נכתב ע"י מורה מוסקבאית אשר מתארת את חיי כחתה. שיטות החינוך הרוסי דומות במקצת לחינוך בקבוץ. המורה דואגת לשוויון בין תלמידיה, היא מוכיחה שלא תמיד הציונים הם הקובעים את אופי התלמיד. בכחה ישנם תלמידים מצטיינים שלא אוהבים אותם בחברה, ולעומת זה תלמידים בינונים שדואגים לחברה ואוהבים את הכחה. ישנן גם סיבות אחרות להתנהגות התלמיד, למשל: עוני בבית, יתמות וכו'.

בתחילת השנה המורה מפתחת מהתלמידים ואיננה יודעת מה לעשות בכדי שישימו לב לשעור. הכחה מתכתבת עם ימאי מהים הצפוני והילדים שמחים לכל מכתב. הימאי מתעניין בתלמידים ושואל בכל מכתב על החנהגותם ועל ציוניהם. כבכל כחה ישנם גם בכחה זמח תלמידים אשר מתפרעים ומפריעים בשעורים, המורה משתדלת להביא אותם ולעזור להם. היא מבקרת בבתי התלמידים ומנסה להכיר את חייהם. (ישנם מקרים שמופיעים גם אצלנו בקבוץ). יום אחד לא הפיעה הכחה לשעור ואחרי כן התברר שבאותו יום התקיים מטחק כדור-רגל והחבורה רצו לאיצטדיון כדי לתפוש מקומות. בבית הספר הקימו נגריה בהדרכת מדריך מכתה מבוגרת והילדים עבדו בה. במקרה הזדמנו פעם הילדים לבית יתומים אשר הוחזק ע"י הקולחוזים בסביבה, במהרה נקשרו קשרי ידידות בין ילדי בית היתומים וילדי הכחה. ילדי הכחה הביאו מתנות לילדים הקטנים והתנהגו אתם כמו עם אחיהם.

המדריך והמורה פעלו ביחד וקימו טיולים ומחברות והצגות יחד עם התלמידים.

על ספרות

ואמנות

הסרט "נערת הכפר"

נחבקשתי לכתוב איזשהו סרט שראיתי בחופשי. בחרתי בסרט "נערת הכפר" כיון שהוא סרט מיוחד במינו, שבו לא כמו בכל הסרטים ההוליוודיים - האהבה מנצחת הכל, כי אם הנאמנות חשובה יותר מן האהבה.

תוכן הסרט:

תאטרון מפורסם בניו-יורק עומד להציג הצגה, ובמאי מפורסם בשם דוד (ויליס הולדן - מטטלג-17) רוצה להצגתו החדשה את השחקן פרנק (בינג קרוסבי) שחביב עליו עוד מימי ילדותו שעה ששמש נער שירות בתאטרון שפרנק היה מופיע בהופעותיו המזהירות של הימים ההם. כבמאי נלחם במשך כל הסרט עם המפיק בעל העסקים שאינו מוכן לסכן את כספו בעד השחקן פרנק הידוע בשכרותו ושנשכח מלב הקהל, נחערער והתדרדר ליאוש עקב כשלונותיו.

הבמאי לוקח על עצמו להחזיר את פרנק "על הרגלים" אלא שכאן הוא נתקל באשתו (גרייס קלי) שהיא המחליטה בחייו של פרנק ומתלווה אליו לכל מקום אפילו מאחורי הקלעים. דבר זה מרגיז את הבמאי שאינו יכול לראות איך שאשה שולטת בבעלה, נוהגת בו ומאלצת אותו לעשות כדבריה.

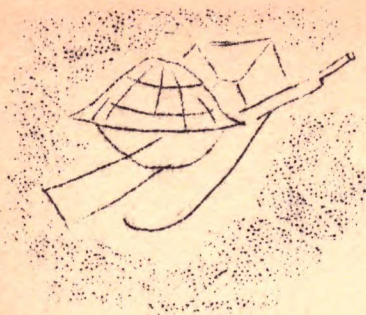
ערב ההצגה (הנסיונית) הנערכת בחוץ לניו-יורק נכשלת כשלון מוחלט והעתונות דוקפת את הכשלון על חשבוננו של השחקן פרנק, בבקורתם שהוא בכלל אינו יכול למלא תפקיד ראשי, בגלל חוסר בטחוננו העצמי ובחוסר הקיפותו שעליו למלא בתפקיד.

הבמאי שמאמין לספוריו של פרנק, מאמין שסוד כשלונותיו של פרנק בהצגה ובחיים היא אשתו גרייס קלי. ועל כן הוא מאשים אותה בכל. לאחר ריב שהיה לו עם פרנק ועם אשתו, הוא מעמיד להם אולטימטום לחזור לניו-יורק ועם זה תפקידו של פרנק גמור. ואם לא הרי שגרייס תחזור לבדה ובעלה ישאר לעבוד כדי להצליח בהצגת הבכורה שתערך בניו-יורק. אבל כשהבמאי מציע לגרייס קלי לא להתאבד עוד פעם (לפי דבריו של פרנק אשתו נסחה להתאבד) אז מחגלה כל האמת.

גרייס מעמידה את הולדן על טעויות מחשבותיו שחשב עליה ונאלצת לגלות את האמת הטראגית שלא הייתה ידוע להולדן. בעלה הוא אשר ניסה להתאבד. היא פעמיים עזבה אותו אבל חזרה בידעה שבלעדיה הוא לא יוכל להתקיים כי היא המשענת שלו. היא בת הכפר, הייתה בתו של אב שכור והייתה רגילה גם כן לשחוח וכשהפסיקה החל בעלה לשחוח בגלל מקרה טראגי של מות בנם היחיד בתאונה שבה ראה בעלה את אשמתו כביכול. ואז מתברר להולדן (וגם לנו) מה מקומה של גרייס קלי בחייו הטראגיים של בעלה. אהבת דמותה היציבה ואיטיותה של אשה נאמנה ומסורה זו שלא האמין שקיימת אשה כזו, הוא מתאהב בה (ומי לא היה מתאהב?...).

במאמצים משותפים הולדן וגרייס מעמידים את פרנק "על הרגלים" והצגת הבכורה בניו-יורק זוכה להצלחה רבה ופרנק חוזר לאדם שיכול להתמודד עם החיים.

הסרט רוצה להראות שאשה כזו יכולה להיות (בדרך כלל) רק בת כפר שאין לה

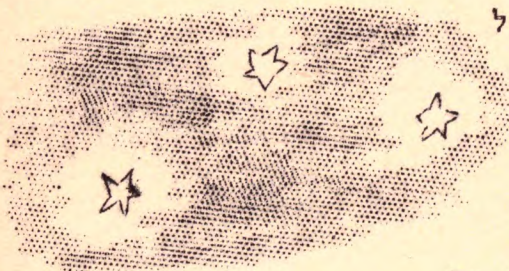

החילים בותבים

ש ל ר ם ח ב ר י א ו

לאחר שעות ארוכות של הרצאות משעממות ותרגולים של לחימה הנקראים קריעת... יצאנו לסדרת תרגילים דו-צדדיים. חגור פילים חגורנו ולדרך יצאנו.

הנוף הררי, מרובה חורבות, כפרים וחילים. הוטל עלינו לגלות את מחנה ה"אויב" תוך שמירה קפדנית שלא נחגלה צנו. עבדנו כחמורים, פטרול קרב, סיור, חוליה יוצאת וחוליה חוזרת וללא סוף. לאחר שבילינו את מחנה האויב ועורקי התחבורה

הראשיים שלו, הוטל עלי לנוע כפטרול קרב ולחסל כל כח "אויב" שינוע בדרך או יחכה לי במארב.

לילה... חושך, ההליכה על בהונות הרגלים, הפנים מפויחים, האוזניים קשובות והעיניים בולטות. לפתע נעמדנו במקום. מולנו נע פטרול

"אויב", המתחזות גוברים, האויב מתקרב, הראשון כמעט דרך עלי. כשנשמעה הפקודה, זנקנו בשאגות אימים כשקחות הרובים מופנים לפנים.

השופטים פסקו: השמדנו את האויב!

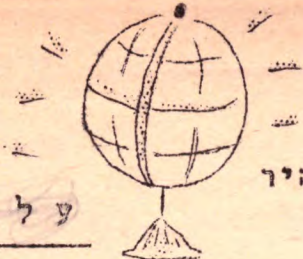
החארבנו והמשכנו בתנועה. לפתע נפתחה עלנו "אש" חזקה מצד הדרך, רמונים התפוצצו והמקלע רעם, אך אנו הסתערנו על האויב ושוב פסקו השופטים: נוצח האויב!

עליזים ושמחים חזרנו לבסיסנו כשכולם מפטפטים ומספרים חזיוותיהם. מהחרגל הי וצלה אך במרחק של כמאה צעדים מבסיסנו זינק עלינו ה"אויב" ונוצחנו.

כך הגענו וטכמנו: הושגה המטרה, כי למדנו שגם אחרי בצוע המשימה, כשכה קרובים לבסיס אסור לרקוד את רקוד הנצחון. יש לנוע במבנה לילה, בכוננות מתמדת ו לה ז ה ר !

שלכם
החיל
מאי-סם.

ח 3 נחיר - רוצאן
אניכם אלה בת 25 אלגבות
אליכם אלאורה באספרים כק,
שאאונק, מאונן ואכסון יהוו האספרים-65.
אמז אלאורה באספרים אחר יש אספר אחר!

השקפה כוללת

15.4.56 קהיר

על קולי אורך ורוחב

מאת: כחכנו בקהיר
נמרוד פ.

שמתי פעמי בהליקופטר הקטן שלי אל מרכז העיר ונתחתי ברחוב "השליט" מס. 8. קפלתיו במהירות, אחר הכנסתי לתוך כיסי והמטכתי בצעדים קלים ומהירים לעבר הוילה המבוקשת על ידי. רק דוכה כף רגלי על מפתח הבית, וערבי הדור בלבושו, שטפם דקיק ומדובבלל מעטור אח פיר המעלה ריח נחוח של סיגריה מזרחית; נעול סוליות זהבהבות ופרצופו מלא עקומים ושריטות. הוא חייך אלי בניחוחתא: "כיף חלק יא איטמא" - אמר, כשהוא ממתבם לטובו. נעניתי לא בקידה ופניתי אחריו דרך מסדרונים חטוכים, מעליות וחדרים לאין ספור, לעבר החדר המבוקש. פתאום נעצר ובהפליטו: "הדה, הדה הקולונל", נעלם מבלי שהספקתי אפילו להודות לו על טוב לבו.

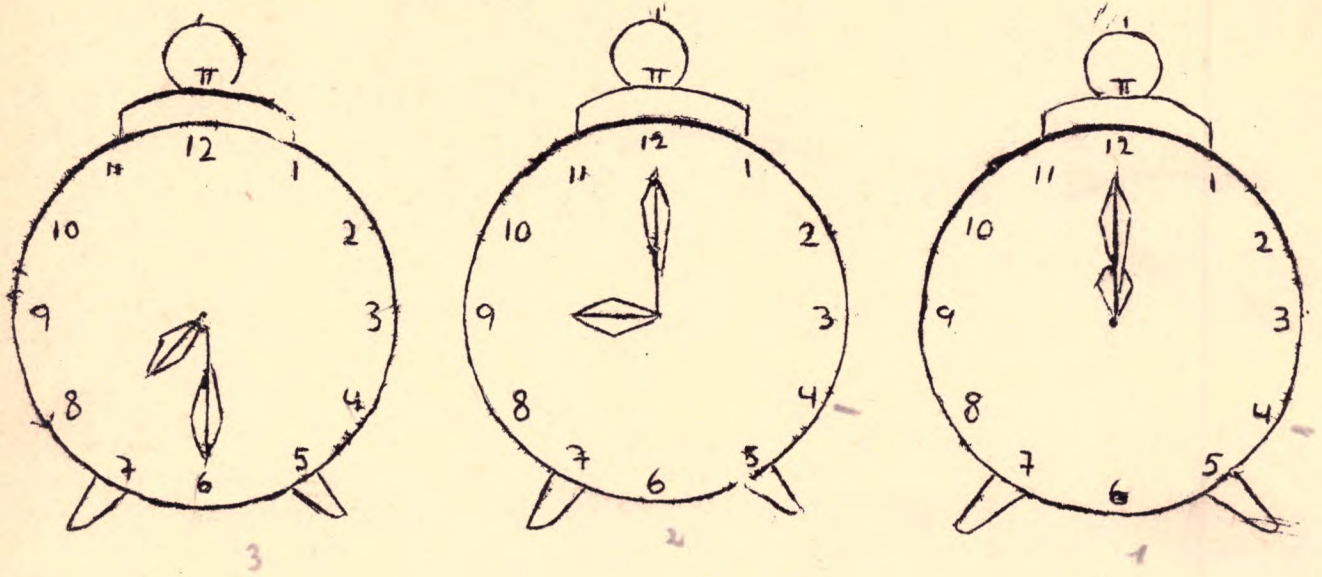
רבע עמדותי דומם מבלי נוע, אולם אזרחי עוזו ובצעדים מאוששים נגשתי לדלת. לקול צעדי נפתחה הדלת, ובעוד הצמרמורת חולפת מגופי, נחבלה הוא לעיני, הוא - הקולונל נאצר בכבודו ובעצמו. בקידה עמוקה ברכתי ומלאתי במהירות את מבוקשו כאשר טקעתי לחוך הכורסה. נאצר, שישב ממולי, עוד היה המום מהופעתי הפתאומית ופניו היו חורים ונפחדים; ביחוד כאשר אמרתי לו שאני מישראל. הצגתי את עצמי ככתב "עלומים" מבטח-חיים. אולם למראה חיוכי האלבנטי ופני הטקטות, פני עתונאי וחקי, חייך וכבדני בסיגריה וליחנתי. אלא שאני הטכתי לו בנימוס כי אצלנו במדינת גבעת-חיים, הוחלט כי אסור לעשן. הוא הרבה להפציר בי אך אני נשארתי נאמן למדעה ולחברה.

התחלתי בעבודתי. נאצר, שלאט לאט החל להכירני כידידו הנערץ, החל להיראות חופסי יותר והיוך של אוטר נתפסט על פניו, חיוך של ידיד מילדות. הסברתי לו שנשלחתי על ידי בחיה גוריון ונסים שרת לברר את העניינים העומדים עתה ברומו של עולם. הסברתי לו את המצב הקשה של המדינה, בה שולטים שני אלה, ועל המצב הכספי והכלכלי הקשה. (המטכתי ואמרתי: "ישא, התקפנותיכם ההרדורה ונשנות וביחוד הפדאיון שלכם, גורמים לאיחוח רבה, ומזה במישרים להוצאת כספים גדולה.) - ראשית, קביעת השמירה המוגבלת במדינתנו מקשה מאד על סדר החיים החקיניים. (ובליחוד כאשר גם חברת הילדים הצעירה קטורה בענין. ההפרעות בסיחות החברה נעשות לעתים קרובות דבר שני, הכניסה למטק השטה "צדפים וירח" - "מה, הירח לך אצלכם?" - הפסיקני נאצר בחמיה. "לא, הוא מכיר אותנו היטב, המטכתי בקול שקט וחקיף, כי אנו בני-בריתו! חבריו לחיים בלילות." עניתי לו, "ובכן, המטכתי הודיע לפדאיון שהכניסה אלינו היא בלתי אפשרית בלילה, כי זוגות זוגות של שומרים מסתובבים בכל פינות המדינה." נאצר, בחיוך רחב, ענני בהסכמה (וחל להעלות זכרונות לדותנו הסוערת בטטף דבור ובערבית צלולה: "התזכור את המטק היפה בצעירותנו, אז היה נודע לתפארת. - מי מאתנו לא העלה על שפתו את השם "גבעת-חיים" "אולם" המטיף בקול עצוב, "מלחמת השחרור נתקה את חוט החיים הנפלאים ונהפכנו לאויבים. אולם על-אף זאת נשתה עתה "לחיים" - לחיי המטק שלכם, לחיי שנינו, לחיי הפדיון" חמטיף נאצר "לחיי ישראל ו"עלומים" עניתי אני. וכך המשכנו - אני בשלי והוא בשל. לפתע נחקבלה הודעה שהמוטאלד מחכה כסעה בחוץ ועצבנותו הולכת וגוברת. נאצר הציג אותי לפניו בתור כתב העתון המפורסם "עלומים". ובלחיצת יד נפרדתי משניהם. (באחלי להם

שנודעו את העניינים כראוי. כחוק לא שמתי לבקשו אלא אלוו לקר קאקו באוסט. כ"ד ביקר נחמ אסוט אזור. אלוו ראשון ואחר הארשא, אלוו ימים, בלויים אלא סטור. אך לפתע הרגשתי את עצמי מונח בחדרי בצריף ואמיר שמסחכל בי במבט תמוה פורץ

תבנית ארבע

פילת!

חידת השעונים

לפניכם 3 שעונים אשר מראים 3 זמנים שונים. השעון הראשון מזמין מפגו ב-10 דקות בשעה. השני הולך בסדר, ואילו השלישי ממהר ב-5 דקות לשעה. כעבור כמה שעות יראו שלשת השעונים את אותה השעה?

קוראינו כותבים

הופתענו לקרוא ב"על מים" שעבר את סיכום השליש של כיתתנו. מרשימה זו נתקבל הרושם, כי כיתתנו היא **הגדועה** מכל כיתות בית הספר. דבר שמתנגד בהחלט לאמת ולמציאות. הרשימה הנ"ל כפי שהוברר לנו אחרי חקירה קצרה, נכתבה על פי שיחה פרטית בין אחד מחברי הכיתה לבין אחד מעורכי העלון. החבר הנ"ל הביע בשיחה זו את דעתו הפרטית ולא את דעת הכיתה. סיכום השליש אריך להופיע בעלון רק מטעם ועדת הכיתה ובידיעת כל בני הכיתה. למערכת אין זכות להביא כדעה כללית את דעת הפרטית. חוץ מזה הוסיפה המערכת לכתבה זו גם דברים שלא נאמרו כלל בהזדמנות זו וזו רוצים להעיר גם על הצורה בה אוספים את החומר מהכיתה. חברי המערכת נכנסים ללא רשות לכיתה, מעתיקים חומר מדפי העלון ללא ידיעת הכיתה ואפילו ללא ידיעת כותב המאמר עצמו.

נקווה שלהבא לא יחזור הדבר.

בב"ח

ועדת כיתה ט'

חשובת המערכת

המערכת קראה את המכתב והביעה את נכונותה להשתתף בשיחה עם כיתה ט' על הנושא

הנדון.